



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Petrem Santarem, advokátem, se sídlem Praha 1, Washingtonova 17, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2005, č. j. 11 Ca 43/2003 - 82,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci žalobce JUDr. Petru Santarovi, advokátu, se sídlem Praha 1, Washingtonova 17, **se s t a n o v í** ve výši 2150 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba, již se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí Školského úřadu hl. m. Prahy za dne 29. 4. 1992, zn. ŠÚ-1835/92, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalobou ze dne 17. 2. 2003, doplněnou dalšími podáními, se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému rozhodnout o odvolání, které žalobce podal do rozhodnutí Školského úřadu hl. m. Prahy za dne 29. 4. 1992, zn. ŠÚ-1835/92, kterým nebylo vyhověno protestu prokurátora Městské prokuratury v Praze, podanému proti opatření ředitele G. p. s. p. z., se sídlem v P., P. 25, ze dne 10. 9. 1987, zn. 595/87, jímž bylo žalobci oznámeno, že ve

školním roce 1986/87 byl klasifikován v matematice prospěchem nedostatečným a proto byl za IV. ročník celkově hodnocen stupněm neprospěl. Proti tomuto rozhodnutí o nevyhovění protestu prokurátora podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný do dnešního dne nerozhodl. Žalobce uvedl, že minimálně jednou za tři měsíce urguje u žalovaného vyřízení věci, po zániku prokuratury neměl žalobce žádnou možnost bránit se proti nečinnosti žalovaného. Žalobce dále uvedl, že před podáním žaloby učinil ve vztahu k žalovanému poslední úkon podáním ze dne 4. 8. 2002, který byl žalovanému doručen dne 7. 8. 2002, jímž opakovaně urgoval vyřízení svého odvolání. Žalobce poukázal na § 69 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), podle něhož byl žalobce oprávněn podat proti rozhodnutí o nevyhovění protestu odvolání, což podáním ze dne 7. 5. 1992 učinil. Protože žalovaný zůstal nečinný, navrhl, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Školského úřadu hl. m. Prahy za dne 29. 4. 1992, zn. ŠÚ-1835/92 do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že protest byl podán proti přípisu ředitele školy o výsledku klasifikace, a nikoliv proti rozhodnutí ve správním řízení, vyřízení protestu se proto řídilo zákonem o prokuratuře a nikoliv správním řádem. Dále žalovaný zpochybnil včasnost podané žaloby, a to s poukazem na § 80 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že posledním úkonem správního orgánu vůči žalobci bylo sdělení ze dne 29. 4. 1992, kterým byl žalobci oznámen výsledek řízení o protestu prokurátora.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda žaloba byla podána ve lhůtě, která je zákonem pro její podání stanovena. Podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu umožnil s. ř. s., který nabyl účinnosti 1. 1. 2003. Podle jeho § 80 lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně uplynula lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu, nebo správním orgánem vůči žalobci, učiněn poslední úkon. Soud při posuzování včasnosti podané žaloby vycházel z tvrzení žalobce, že žalovaného opakovaně urgoval o vyřízení předmětné záležitosti (žalovaný tuto skutečnost žádným způsobem nezpochybňoval) a dospěl k závěru, že dodržení lhůty je nutno posuzovat z pohledu úkonu žalobce vůči žalovanému, který žalobce učinil podáním ze dne 4. 8. 2002, jež bylo žalovanému doručeno dne 7. 8. 2002, a to i přesto, že se tvrzená nečinnost žalovaného vztahuje k období, kdy podání takové žaloby nebylo zákonem upraveno. S ohledem na skutečnost, že dle tvrzení žalobce nečinnost žalovaného trvá, soud dospěl k závěru, že lhůta stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. byla dodržena. Po provedeném řízení Městský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl s tím, že protest prokurátora byl podán proti úkonu ředitele školy, který nebyl vydán podle správního řádu, na řízení o takto podaném protestu nebylo možné vztáhnout správní řád, při vyřizování protestu bylo nutno postupovat podle § 15 zákona o prokuratuře. Protože ustanovení § 15 zákona o prokuratuře oprávnění účastníka podat odvolání neupravuje, nezbyvá než učinit závěr o tom, že žalobce nebyl oprávněn odvolání podat, a nelze pak ani dovodit kompetenci žalovaného správního orgánu o takto podaném „odvolání“ rozhodovat. Nelze proto učinit závěr, že žalovaný správní orgán byl v této věci povinen o úkonu žalobce rozhodnout jako o odvolání postupem předepsaným správním řádem, a nelze tedy ani učinit závěr o tom, že žalovaný, který o daném úkonu žalobce nerozhodl, byl nečinný. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V podané kasační stížnosti vyslovil žalobce (stěžovatel) nesouhlas s napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze, označil jej za nezákonný, neboť soud podle názoru stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku oprávnění účastníka vydat žalobou nárokové rozhodnutí. Soud vycházel z právního názoru, že sdělení ředitele gymnázia ze dne 10. 9. 1987, kterým byla stěžovateli oznámena klasifikace za IV. ročník, nebylo rozhodnutím vydaným na základě zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a že tedy stěžovatel nebyl oprávněn proti rozhodnutí školského úřadu o protestu prokurátora podat odvolání. S tímto právním názorem soudu však stěžovatel nesouhlasí, sdělení ředitele školy bylo rozhodnutím o právech a právem chráněných zájmech stěžovatele (§ 1 SŘ) a proto je nutné posuzovat jeho postavení jako postavení účastníka řízení o protestu prokurátora s právem na podání odvolání ve smyslu § 69 odst. 4 SŘ. Dále stěžovatel uvádí, že soud se nijak nevypořádal se skutečností, že účastník již v předchozím řízení o předchozím protestu prokurátora ve stejné věci vydal dne 13. 1. 1992, pod č. j. 10745/92 – 14, rozhodnutí o předchozím obdobném odvolání stěžovatele. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 6. 2005 ke kasační stížnosti sděluje, že se ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, a současně konstatuje, že sdělení ředitele školy o výsledku klasifikace skutečně nelze považovat za rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o právech žalobce. Proto nelze věc považovat za záležitost podléhající režimu správního řádu.

K žádosti stěžovatele Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 6. 2005, č. j. 11 Ca 43/2003 - 101, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Petra Santara, advokáta, se sídlem Washingtonova 17, Praha 1

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel za důvod kasační stížnosti označil důvod podřaditelný § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto zákonného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

Z obsahu spisu vyplývá, že dopisem ze dne 10. 9. 1987, zn. 595/87, sdělil ředitel G. p. s. p. z. v P. žalobci, že proto, že se nedostavil k náhradnímu termínu opravné zkoušky z matematiky dne 7. 9. 1987, nesplnil podmínky stanovené vyhláškou č. 124/1984 Sb. a byl za školní rok 1986/87 klasifikován v matematice prospěchem nedostatečným, a za IV. ročník

studia dosáhl celkového hodnocení neprospěl. Proti tomuto sdělení podal prokurátor Městské prokuratury v Praze dne 10. 2. 1991, pod sp.zn. Kd 439/90 protest podle § 15 odst. 1 zákona č. 60/1965 Sb., o prokuratuře, ve znění pozdějších předpisů, adresovaný G. p. s. p. z. v P. Prokurátor navrhl, aby sdělení ředitele gymnázia ze dne 10. 9. 1987 bylo zrušeno a žalobci byl stanoven náhradní termín opravné zkoušky z matematiky, popř. aby byla věc předložena odboru školství Magistrátu hl. m. Prahy. Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 5. 1991, zn. Škol/595/87/91/Bř, nebylo protestu vyhověno, o odvolání, které žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, rozhodlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR (dále též „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 13. 1. 1992, zn. 10 745/92-14, a to tak, že odvolání žalobce bylo vyhověno, rozhodnutí o nevyhovění protestu bylo zrušeno a věc vrácena Magistrát hl. m. Prahy k novému rozhodnutí. Následně o podaném protestu rozhodl Školský úřad hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 29. 4. 1992, zn. ŠÚ-1835/92 tak, že protestu prokurátora Městské prokuratury v Praze se nevyhovuje. Současně Školský úřad hl. m. Prahy sdělil žalobci dopisem, ze dne 29. 4. 1992, zn. ŠÚ-1835/92, že protestu prokurátora nebylo vyhověno a s přihlédnutím k tomu, že protest nesměřoval proti rozhodnutí ve správním řízení, nemůže se žalobce (stěžovatel) odvolávat, neboť účastníky řízení jsou v tomto případě pouze prokurátor a správní orgán. Stěžovatel přesto proti rozhodnutí Školského úřadu hl. m. Prahy ze dne 29. 4. 1992, zn. ŠÚ-1835/92, podal „odvolání“, o kterém nebylo rozhodnuto. Návazně potom, po nabytí účinnosti s.ř.s., stěžovatel podal žalobu proti nečinnosti ministerstva, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem, který stěžovatel napadl nyní projednávanou kasační stížností.

Předmětem sporu tak je, zda žalovaný správní orgán byl v této věci povinen o podání žalobce proti sdělení Školského úřadu hl.m. Prahy ze dne 29. 4. 1992, zn. ŠÚ-1835/92, že protestu prokurátora nebylo vyhověno, rozhodnout jako o odvolání postupem předepsaným správním řádem, a zda žalovaný, který o daném úkonu žalobce nerozhodl, byl nečinný.

Pravomoci ředitele školy v rozhodné době upravoval zákon č. 77/1978 Sb., o státní správě ve školství. Tento zákon mj. v § 4 odst. 3 stanovil, že: *Ředitel rozhoduje o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech občanů (myšleno v režimu správního řádu) v případech svěřených mu tímto zákonem.* Tak přicházelo v úvahu zejména rozhodování ředitele o přijetí ke studiu, o přerušení studia, o přestupu na jinou školu, apod., avšak posuzování prospěchu takovému rozhodování zákon nepodřazoval. O posuzování prospěchu zákon výslovně hovořil jen v souvislosti s postupem do vyššího ročníku a s opakováním ročníku. Tak zákon v § 26 b výslovně stanovil, že: *odst. 1) Do vyššího ročníku postupuje žák, který prospěl; odst. 2) Žák, který neprospěl v období, kdy plní povinnou školní docházku, opakuje ročník; odst. 3) Žáku, který neprospěl v některém školním roce po splnění povinné školní docházky, může ředitel školy povolit opakování ročníku. Jde-li o žáka středního odborného učiliště nebo zvláštního odborného učiliště, opakování ročníku povoluje po projednání s organizací, pro kterou se žák připravuje; odst. 4) Podrobnosti o postupu žáka do vyššího ročníku a o opakování ročníku stanoví ministerstvo školství obecně závazným právním předpisem.* Předmětným prováděcím předpisem byla vyhláška č. 124/1984 Sb., která k tomu v § 8 toliko stanovila: *odst. 1) Do vyššího ročníku postupuje žák, který prospěl. Žák, který neprospěl v období, kdy plní povinnou školní docházku, opakuje ročník; odst. 2) Pokud žák neprospěl v některém školním roce po splnění povinné školní docházky, může na jeho žádost ředitel střední školy povolit opakování ročníku; k žádosti nezletilého žáka se vyžaduje vyjádření jeho zástupce. Povolit opakování téhož ročníku lze jen jednou.*

Tato úprava tak s rozhodováním v režimu správního řádu rozhodování o prospěchu zcela zjevně nespojovala, ač se skutečností, zda žák prospěl či neprospěl pracovala,

a tím spíše tato úprava řízení a rozhodování v režimu správního řádu nespojovala ani se sdělením o tom, že žák neprospěl (s tím dokonce tato úprava ani výslovně nepracovala). Tak je tedy v posuzované věci zřejmě, že sdělení ředitele školy žalobci (stěžovateli) ze dne 10. 9. 1987, zn. 595/87, jímž bylo žalobci oznámeno, že ve školním roce 1986/87 byl klasifikován v matematice prospěchem nedostatečným a proto byl za IV. ročník celkově hodnocen stupněm neprospěl, nemohlo mít, a také nemělo povahu rozhodnutí ve správním řízení.

Protest prokurátora a postup při jeho vyřizování byl v rozhodné době upraven jednak v zákoně č. 60/1965 Sb., o prokuratuře, a dále dílem též v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Zákon o prokuratuře v § 15 výslovně stanovil, že: odst. 1) *Proti obecně závazným právním předpisům, proti obecně závazným nařízením národních výborů a proti rozhodnutím, opatřením a jiným aktům (dále jen "rozhodnutí"), které odporují zákonům a jiným právním předpisům, podá prokurátor protest u orgánu, který je vydal, nebo u orgánu tomuto orgánu nadřízeného nebo na něj dohlížejícího; odst. 2) Byl-li protest podán u orgánu, který rozhodnutí vydal, může tento orgán sám své rozhodnutí, proti němuž protest směřuje, zrušit nebo nahradit je rozhodnutím odpovídajícím zákonu. Nevyhoví-li takto orgán plně protestu sám, je povinen předložit jej ve lhůtě uvedené v odstavci 7 orgánu nadřízenému nebo dohlížejícímu, který o protestu rozhodne; odst. 3) Jestliže orgán o protestu ve stanovené lhůtě nerozhodne, ani sám věc nepředloží orgánu nadřízenému nebo dohlížejícímu, podá prokurátor protest přímo u tohoto orgánu; odst. 5) Proti rozhodnutí, kterým nebylo protestu vyhověno, může prokurátor podat nový protest; odst. 6) Jestliže ministerstvo, jiný ústřední orgán nebo národní výbor přímo řízený vládou protestu nevyhoví, předloží jej k rozhodnutí příslušné vládě. Ve věcech, které se řídí předpisy o správním řízení, platí ustanovení o správním řízení; odst. 7) Nestanoví-li prokurátor jinou lhůtu, musí být protest vyřízen do třiceti dnů.* Zákon o správním řízení potom v § 69 stanovil, že: odst. 1) *Byl-li protest prokurátora podán u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, může tento orgán sám své rozhodnutí, proti němuž protest směřuje, zrušit nebo nahradit rozhodnutím odpovídajícím zákonu; odst. 2) Nevyhoví-li takto správní orgán plně protestu sám, je povinen předložit jej spolu se spisovým materiálem ve lhůtě v protestu určené, a není-li lhůta určena, do 30 dnů k rozhodnutí nadřízenému správnímu orgánu nejbližší vyššího stupně (§ 58); jde-li o ústřední orgán státní správy (orgán Slovenské národní rady), předloží protest svému vedoucímu, který rozhodne na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise (§ 61 odst. 2); odst. 3) Rozhodnutí o protestu prokurátora se doručí prokurátorovi a účastníkům řízení; odst. 4) Proti rozhodnutí o protestu prokurátora se mohou účastníci řízení odvolat (podat rozklad).* Podle zákona o prokuratuře tak platilo, že protest mohl být podáván nejen proti rozhodnutím vydaným v režimu správního řádu, ale i proti jiným úkonům správních orgánů. Naproti tomu ustanovení správního řádu o řízení o protestu prokurátora se za situace, kdy se správní řád vztahoval toliko na rozhodování, které končilo správním rozhodnutím, mohlo vztahovat a také vztahovalo toliko na případy protestu prokurátora podávaného proti rozhodnutí podle správního řádu.

Za této situace, tak bylo, z pohledu možností, jak reagovat na případy nevyhovění protestu prokurátora, nutno lišit mezi případy protestů, které podléhaly toliko zákonu o prokuratuře, a mezi případy, které dále podléhaly režimu správního řádu. Pokud protest prokurátora podléhal pouze režimu zákona o prokuratuře, tj. tam, kde byl protestem prokurátora rozporován jiný akt, než správní rozhodnutí, proti nevyhovění protestu bylo možno brojit toliko novým protestem prokurátora. Naproti tomu v případech, které podléhaly vedle zákona o prokuratuře dále současně také správnímu řádu, tj. tam, kde bylo protestem prokurátora rozporováno správní rozhodnutí, bylo možné, vedle nového protestu prokurátora

také to, aby účastníci řízení podali proti rozhodnutí o protestu prokurátora odvolání. Z funkce protestu prokurátora jako dozorového prostředku a stejně tak z logiky věci vyplývá, že odvolání účastníků původního řízení v praxi přicházela v úvahu zpravidla tam, kde bylo protestu vyhověno, a protestem napadené rozhodnutí bylo v neprospěch účastníka řízení zrušeno a věc vrácena orgánu, jehož rozhodnutím byl porušen zákon nebo jiný právní předpis. Nicméně s ohledem na konstrukci daného zákonného ustanovení nebylo možno vyloučit ani odvolání účastníka původního řízení proti rozhodnutí o nevyhovění podanému protestu, a to zjevně zejména tam, kde takové nevyhovění bylo z pohledu daného účastníka v jeho neprospěch.

Jestliže tedy bylo ve vztahu k posuzované věci výše dovozeno a vyloženo, že sdělení ředitele školy žalobci (stěžovateli) ze dne 10. 9. 1987, zn. 595/87, jímž bylo žalobci oznámeno, že ve školním roce 1986/87 byl klasifikován v matematice prospěchem nedostatečným a proto byl za IV. ročník celkově hodnocen stupněm neprospěl, nemohlo mít, a také nemělo povahu rozhodnutí ve správním řízení, potom bylo třeba na proceduru vyřízení protestu prokurátora proti tomuto úkonu vztahovat výlučně zákon o prokuratuře, a tudíž ve vztahu k němu nepřicházelo v úvahu odvolání žalobce (stěžovatele).

Ochrany proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat ve správním soudnictví od 1. 1. 2003, a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí s. ř. s.

Žalobou proti nečinnosti správního orgánu se tak ve smyslu ust. § 79 odst.1 s. ř. s. *může domáhat ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.* Podle druhého odstavce tohoto zákonného ustanovení *je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.* Toto ustanovení navazovalo v době podání žaloby na § 50 tehdejšího správního řádu, který stanovil, *že Dovoluje-li to povaha věci a nelze-li nápravy dosáhnout jinak, správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání, sám ve věci rozhodne, pokud správní orgán příslušný k rozhodnutí nezahájil řízení, ač je k tomu povinen nebo pokud nerozhodl ve lhůtě stanovené.* Vzhledem k tomu, že žádné procesní prostředky správní řád účastníkovi ke zjednání nápravy před podáním žaloby, jejichž bezvýsledné vyčerpání vyžaduje § 79 odst.1 s. ř. s., neposkytoval (tak činní až nový správní řád s účinností od 1. 1. 2006), mohl se účastník správního řízení, jež bylo stíženo nečinností správního orgánu, za popsané situace obrátit na soud ihned.

Nečinnost správního orgánu bylo ze souvislostí daných úprav (což platí i pro úpravu současnou) možno dovozovat jen tehdy a tam, kde ze zákonné úpravy vyplývala povinnost správního orgánu v rozporované věci vydat rozhodnutí či osvědčení. V posuzované věci je však situace jiná. Jak bylo shora dovozeno a vyloženo, sdělení ředitele školy žalobci (stěžovateli) ze dne 10. 9. 1987, zn. 595/87, jímž bylo žalobci oznámeno, že ve školním roce 1986/87 byl klasifikován v matematice prospěchem nedostatečným a proto byl za IV. ročník celkově hodnocen stupněm neprospěl, nemohlo mít, a také nemělo, povahu rozhodnutí ve správním řízení, a nepřicházelo tak v úvahu odvolání žalobce (stěžovatele). Za tohoto stavu věci tedy žalovaný nemohl o předmětném podání žalobce (stěžovatele) jako o odvolání rozhodovat, a proto skutečnost, že o něm nerozhodoval, nelze považovat za nečinnost, a tudíž ani nepřichází v úvahu poskytnutí soudní ochrany, mířící proti nečinnosti.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že se soud nijak nevypořádal se skutečností, že žalovaný již v předchozím řízení o předchozím protestu prokurátora ve stejné věci vydal dne 13. 1. 1992, pod č. j. 10745/92 – 14 rozhodnutí o obdobném odvolání stěžovatele, je třeba přisvědčit, že Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost výslovně nerozebírá. Nicméně výkladem právní úpravy a argumentací k meritu žaloby městský soud dává odpověď na to, jaký postup považuje za správný, a nepřímo tak z jeho rozhodnutí vyplývá, že se s předchozím postupem žalovaného neztotožňuje.

Jestliže tedy Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou proto, že shledal, že režim vyřízení protestu prokurátora v souzené věci podléhal § 15 zákona o prokuratuře, avšak současně již nepodléhal § 69 správního řádu, tudíž žalobce nebyl oprávněn odvolání podat, a nelze proto učinit závěr, že žalovaný správní orgán byl v této věci povinen o úkonu žalobce rozhodnout jako o odvolání postupem předepsaným správním řádem, a když o něm nerozhodl byl nečinný, postupoval podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by Městský soud v Praze v posuzované věci nesprávně posoudil právní otázku oprávnění žalovaného vydat žalobou nárokové rozhodnutí. Naopak se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu a v dalších podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění.

Proto nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a musela být podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

Účastníkům nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože stěžovateli, který neměl v řízení úspěch náhrada nákladů nepřísluší, a žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ostatně ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Zástupci stěžovatele JUDr. Petru Santarovi, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží odměna za dva úkony právní služby po 1000 Kč, a to příprava a převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč ke každému z úkonů – celkem 150 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu